

En Jaume Gabarró, monjo de Solius, m'ha convidat a llegir els llibres de poemes de la senyora Montserrat Pujol i Bernis (Molins de Rei 1897-1988), persona de clar, ordenat i distingit pensament i de notable inspiració espiritual, la qual senyora va saber combinar la feina de mare de família -duent el pòndol de la llar- amb un constant anhel de compondre versos «entre agulles i tisora», com deia ella.

Na Montserrat, que abans de fer els dotze anys ja va deixar l'escola -segons el costum de l'època-, dugué sempre ànima endins i el va viure cada dia del món un neguit creador i unes ganes de comunicar-se amb els altres, perquè, segons la seva bella manera de dir-ho, «sense crear, en el pensament, la vida és buida».

Que no s'ho emporti l'aire. Poemes i escrits (1991) és un llibre que reflecteix el pensament serè de l'autora, on hi ha recollida bona part de la intimitat del seu ésser, fent "sonar delicadament i amorosa la flauta de la poesia". Tant els escrits en prosa com els poemes de la senyora Montserrat són diàfans quant a la forma, però ben intuïtius quant al fons. "Poesia del quotidià", en podríem dir: alligadora sempre, que es fixa en humils detalls de la convivència humana, llegida en cristià i discernint el dia a dia a la llum d'una fe viva i esperançada. Versos delicats, com el que es titula *Hores tristes*, i que fa així: "Caminant sempre a ple sol, / sense nit de meravella... / podríem tenir el consol / de veure brillar una estrella?" O el titulat *Solitud*: "Que trist és estar sol, la llar deserta / té un aire melangiós que em fa molt mal; / volem pels vianants la porta oberta... / Volem compartir amb ells el pa i la sal."

En un temps com el nostre, en què vivim tan superficialment i sense prestar gaire atenció a la grandesa dels petits detalls diaris, al valor de la continuïtat i no tan sols al de la iniciativa, llegir la vida en vers i en prosa de Montserrat Pujol ens pot fer un gran bé. "L'art i l'elegància --escriu ella-- són dues coses per a embellir-nos la vida i per a evadir-nos sovint de les monòtones situacions." L'art casolà de la senyora Montserrat és una lliçó humil i clara.

Carles Riera

N A D A L A

Senyor, que un Nadal etern	Per què parlem tant de pau
perfumi la nostra vida	i arreu campeja la guerra?
i ens sia tot temps un pern	No és que l'home ja té el cor
per a l'ànima ferida.	tot ell fet una desferra?

Volem la pau sense remors de guerra
i un flam al cor per abusar la terra.

Montserrat Pujol